

Formanden:

Dermed er spørgsmålene til statsministeren sluttet, og som allerede nævnt har fru Sandy Brinck trukket sig som spørger. Herefter er der hr. Jesper Langballes spørgsmål til udenrigsministeren.

Spm. nr. US 77**Jesper Langballe (DF):**

Regeringen har indtil i går ført en fast og klar politik i forhold til Irakkrisen. Den har hvilet på den formulering, at et militært angreb på Irak skulle være forankret i FN. Det er jo en formulering, som indebærer en bred vifte af muligheder, bl.a. den erkendelse, at resolution 1441 er tilstrækkeligt retligt grundlag for en afvæbning af Saddam Hussein, når beviserne foreligger for hans masseødelæggelsesvåben.

I går kom der så imidlertid mildest talt noget uheldigt flimmer på skærmen, da De Konservatives udenrigspolitiske ordfører, fru Gitte Seeberg, i et ritzautelegram udtalte, at der skal være total enighed i FN, for at man kan gøre noget. Total enighed er jo svært, når Frankrig har bebudet at ville blokere.

Jeg vil gerne på det grundlag for det første spørge udenrigsministeren: Er udenrigsministeren enig med mig i, at signalforvirring er det værst tænkelige over for en slyngel som Saddam Hussein?

For det andet: Er udenrigsministeren enig med mig i, at det i udenrigspolitiske krigssituationer er en fordel at holde alle muligheder åbne?

Og endelig, for det tredje: Hvad mener regeringen og Det Konservative Folkeparti egentlig nu?

Kl. 13.55

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Til det sidste er der ikke nogen som helst tvivl: Det Konservative Folkeparti og regeringen har hele tiden sagt, at en beslutning om magtanvendelse i forbindelse med Irak skal være forankret i FN.

Vi har hele tiden sagt, at vi støtter FN, vi støtter Sikkerhedsrådet, og det vil sige, at vi ikke har forholdt os til, om resolution 1441 skulle være nok, eller om der skulle være behov for en anden resolution.

Nogle i FN's Sikkerhedsråd mener jo det ene, andre mener det andet. Det vil sige, at begge

dele er muligt, siden man kan have begge meninger. Det er Sikkerhedsrådet, der i sidste instans skal træffe sin beslutning på den basis, det mener, det skal træffe den beslutning på.

Derfor siger vi: Vi støtter Sikkerhedsrådet, beslutningen skal være forankret i Sikkerhedsrådet, og jeg er helt enig i det negative i signalforvirring. Det er det, som kan få Saddam Hussein til at misforstå signalerne og lade være med at bøje sig for våbeninspektørerne.

Der må ikke være signalforvirring, og derfor er vi også meget glade for den fælles EU-udtalelse, der kom i går. Vi fastholder det transatlantiske pres på Saddam Hussein; vi fastholder, at beslutningen træffes gennem FN; vi fastholder, at Saddam Hussein skal afvæbnes, således at våbeninspektørerne er trygge ved afvæbningen.

Jesper Langballe (DF):

Udenrigsministeren siger i sit svar til mig, at regeringen jo ikke hidtil har forholdt sig til, om resolution 1441 var et tilstrækkeligt grundlag til afvæbning af Saddam Hussein.

Nej, det er helt i overensstemmelse med, hvad mit spørgsmål gik ud på. For det har jo netop været det fine ved regeringens holdning, at man ikke har lukket af for nogen muligheder, at man f.eks. ikke er hoppet over i det køkkenhjørne, som Frankrigs præsident har ferniseret sig op i.

Derfor spørger jeg udenrigsministeren, hvorfor i alverden De Konservatives udenrigspolitiske ordfører så nu har udelukket en væsentlig mulighed og dermed er begyndt at lægge sig fast med den følge, at regeringens handlekraft hermed uvilkårligt må være begrænset. På den baggrund spørger jeg: Godt, hvad er så regeringens synspunkt i dag?

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Sagt til hr. Jesper Langballe: Det har jeg jo givet klart udtryk for, og jeg er helt sikker på, at fru Gitte Seeberg har den samme opfattelse. Hvordan ritzautelegrammer og aviser kommer til at dreje det ene eller det andet er ikke så interessant.

Det interessante er, at Det Konservative Folkeparti, den udenrigspolitiske ordfører, fru Gitte Seeberg, og regeringen er ganske enige i, at presset skal opretholdes, at der skal være enighed, og at det præcis er en af ideerne, at når vi støtter Sikkerhedsrådet, skal Saddam Hussein ikke kunne spille på alle mulige prokuratorknæb, for